

[C. J. F. Sven.]

mere foregaar i Tinget ved dettes Førstebehandling af Lovforslaget end i selve Udvalget.

Det andet Punkt, paa hvilket jeg vil synde mod den gode Tone, er, at jeg vil befitte mig paa at tale kort. Jeg ved ganske vist, at jeg herved risikerer at tilintetgøre min gode Reputation som Ordfører, idet en Ordfører, der har nogen Respekt for sig selv, vanskeligt vil kunne tale under en Time à halvanden. Jeg beder altsaa paa Forhaand om Undskyldning paa disse to Punkter.

Naar jeg vil befitte mig paa at tale kort, skyldes det aldeles ikke en Underkendelse af den Vigtighed, som den foreliggende Sag har. Jeg indrømmer, at Spørgsmaalet om Afhjælpning af Arbejdsløsheden og det dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal om Arbejdsløshedsforsikring i allerhøjeste Grad paatrænger sig; men naar jeg mener, at man desuagtet kan tale kort, ligger det deri, at det jo nu en Gang har formet sig saaledes, at visse Lovforslag har der med meget korte Mellemlum været Lejlighed til at drøfte og drøfte dem indgaaende.

Til disse Lovforslag hører ogsaa det her til Behandling værende Lovforslag. Der har vel i den sidste halve Snes Aar neppe været et eneste, hvor vi ikke har haft Lejlighed til at gennemtrawle samtlige Spørgsmaal, der kunde komme ind under denne Sag. Vi kender de Anskuelser, der gøres gældende, de er Gang paa Gang fremsat, vi kender Argumenterne, og derfor vil man udmærket godt med faa Ord kunne markere Stillingen til Lovforslaget.

Lovforslaget falder naturligt i fire Dele. Den første Del omhandler Arbejdsanvisningen og gaar i Hovedtrækkene ud paa at udvide den offentlige Arbejdsanvisning. Dette kan ikke paa Forhaand forventes at have nogen større Sympati indenfor vore Rækker, vi maa i hvert Tilfælde for at skulle gaa til en Udvidelse i saa Henseende overbevise os, at der er en virkelig Trang til Udvidelse.

Vi ønsker ikke fuldstændigt at afskaffe den private Arbejdsanvisning; det er muligt, at der paa visse Felter indenfor den private Arbejdsanvisning sker Udnyttelse af de arbejdssøgende. Vi har intet imod, at der gaas skarpt frem imod den Slags Misbrug; men vi tror ikke, at de Veje, Lovforslaget foreslaar, er de rigtige. Helt at afskaffe den private Arbejdsanvisning tror jeg heller ikke vil være til Gavn, idet der efter mit Skøn forekommer mange Tilfælde, hvor den private Arbejdsanvisning langt bedre er i

Stand til at skaffe og skabe den rette Forbindelse mellem den arbejdssøgende og den arbejdsgivende. Vi er villige til at gaa ind for, at Misbrug bliver udelukket i Fremtiden.

Den offentlige Arbejdsanvisning har en Tendens til Bureaukratisme og til at være meget dyr. Da vi sidst havde Loven om Arbejdsanvisning til Behandling, blev det dokumenteret, hvad denne Arbejdsanvisning i givet Fald kunde koste pr. anvist Plads, Tal, der maatte virke stærkt afskrækkende.

Det næste Afsnit i Loven omhandler den ordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Vedrørende den Gruppe Paragraffer, der falder ind under dette Afsnit, skal jeg bemærke, at det øjensynlig fra den højtærede Ministers Side har været Opgaven at foreslaa i det væsentlige de Ændringer fjernede, som imod de nuværende Flertalspartiers Ønske blev gennemført ved Lovens Behandling i 1927. Det er der jo ikke noget at sige til, men for saa vidt den højtærede Socialminister mener at kunne omvende i hvert Fald mit Parti, maa der fremføres nye Argumenter. Vi lader os ikke løbe over Ende blot ved en Henvisning til, at Ministeren skønner, at Ministeren mener, at Ministeren finder — nej der maa virkelige Argumenter til.

Jeg henviser i saa Henseende til §§ 13 og 20, dels om konfliktberørte Personers Adgang til fortsat at oppebære Arbejdsløshedsunderstøttelse, dels om, hvorvidt en Arbejdsløshedskasse er pligtig at optage Medlemmer indenfor visse Rammer. Disse to af mig særlig nævnte Paragraffer er ganske typiske for Ministerens Fremgangsmaade. Man har simpelt hen slettet de Ting, man var imod kom ind i Loven, men nogen Begrundelse for at sætte dem ud findes der ikke i de i øvrigt omfangsrige Bemærkninger til Lovforslaget, og derfor kan den højtærede Minister ikke forvente, at vi skulde være tilbøjelige til at gaa ind paa disse Ændringer.

Endvidere foreslaas i dette Afsnit en Forøgelse af Statens Tilskud til Arbejdsløshedskasserne. Begrundelsen for denne Forøgelse er efter Lovforslaget, at man kun kan forvente at faa Krisekasserne ordnet paa tilfredsstillende Maade, hvis Arbejdsløshedskassemedlemmernes ordinære Bidrag bliver noget nedsat.

Det er muligt, at der er noget herom, det er muligt, at man kan optage en Forhandling om dette Spørgsmaal, men jeg synes ikke, Forhandlingen kan føres paa den Maade, at man samtidig benytter Lejligh-